

„În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat”

Gânduri referitoare la suferințele Domnului

Introducere

Sper ca ilustrarea următoare să ajute pe aceia care au greutate să înțeleagă diferența între diferitele suferințe ale lui Hristos. Mă ocup acum în mod deosebit cu legătura între poziția și starea rămășiței alese a lui Israel din viitor. La aceasta se referă și versetul citat mai sus din Isaia 63, în primul rând în sens profetic.

Capitolul 53 din cartea Isaia este conform cu Ioan 11.51 („Isus trebuia să moară pentru națiune”), în aplicarea lui literară și fundamentală, mărturisirea acestei rămășițe alese despre suferințele și moartea Domnului Isus Hristos pentru ea. Această mărturisire are loc *după ce* El va fi revenit în norii cerului și ei au privit pe Acela „pe care L-au străpuns”, și ei „vor boci pentru El”;

- **Zaharia 12.10-14:** Și voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului duhul îndurării și al cererilor; și vor privi spre Mine, Acela pe care L-au străpuns“; și vor boci pentru El, cum bocește cineva pentru singurul lui fiu, și se vor amărî pentru El, cum este cineva în amărăciune pentru întâiul său născut. În ziua aceea va fi plângere mare în Ierusalim, ca plângerea din Hadadrimon în valea Meghidonului. Și țara va boci, fiecare familie în parte; familia casei lui David deoparte și soțiile lor deoparte; familia casei lui Natan deoparte, și soțiile lor deoparte; familia casei lui Levi deoparte, și soțiile lor deoparte; familia șimeților deoparte, și soțiile lor deoparte; toate celelalte familii, fiecare familie deoparte și soțiile lor deoparte.
- **Zaharia 13.1:** În ziua aceea se va deschide un izvor casei lui David și locuitorilor Ierusalimului, pentru păcat și pentru necurăție.
- **Psalmul 51.2-4,14:** Spală-mi deplin fărădelegea mea și curățește-mă de păcatul meu. Pentru că-mi cunosc nelegiuirile și păcatul meu este întotdeauna înaintea mea. Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea ochilor Tăi; așa că ești îndreptățit când vorbești, ești curat când judeci. ... Scapă-mă de vina sângelui, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele: limba mea va cânta tare dreptatea Ta.
- **Apocalipsa 1.7:** Iată, El vine cu norii și orice ochi Îl va vedea și cei care L-au străpuns; și toate semințiile pământului se vor jeli din cauza Lui! Da, amin.

Loțiiitorul compătitor

Să ne imaginăm următoarea situație: un om a înfăptuit crima de înaltă trădare; el este dovedit că a făcut această crimă și este condamnat la moarte. Să presupunem acum, că fratele acestui om se oferă domnitorului, față de care s-a făcut crima, din dragoste curată și devotată pentru fratele lui ca loțiiitor, ca să moară în locul fratelui. Să presupunem că domnitorul acceptă oferta loțiiitorului și este gata să anuleze pedeapsa cu moartea a criminalului și să-i ierte total crima însăși; însă, cu toate că loțiiitorul moare, sub rezerva ca ucigașul să rămână un timp în închisoare și sub toate formele de disciplinare din închisoare, fără să afle că fratele lui v-a

„În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat”

suferi pedeapsa cu moartea în locul lui – aceasta pentru a-l face să devină cu adevărat conștient de grozăvia crimei lui și să-l determine la căință și mărturisire.

Să presupunem apoi, că loțiitorul este gata să fie pentru un timp scurt înainte de moartea sa închis în aceeași închisoare, să aibă parte de aceeași disciplină a închisorii și să sufere aceleași încercări și temeri ca și fratele vinovat, ca să fie în stare să simtă cu fratele lui în necazul și suferința lui în închisoare. Toate acestea, fără ca fratele vinovat să știe ceva.

Este clar și precis, că loțiitorul – atâta timp cât el este închis în închisoare – este într-adevăr în aceeași *împrejurări* ca și fratele vinovat, dar nu în aceeași *stare morală*, ci într-o stare total opusă. Starea morală a unuia din frați este *vină*, starea morală a celuilalt ar fi o *nevinovăție* deplină și desăvârșită.

Deci, cu toate că loțiitorul a mers de bună voie în închisoare, totuși suferințele, pe care el le îndură, sunt parte a disciplinei obișnuite din închisoare și în concordanță cu legile domnitorului. *În acest sens* se poate spune, că ele au fost executate de domnitor. Însă alături de suferințele provocate de disciplina închisorii, loțiitorul va trebui să îndure în același timp suferințele spirituale lăuntrice și chinurile, care sunt urmările grozăviei înspăimântătoare ale morții care amenință, sub a căror povară și fratele vinovat va trebui să rămână atâta timp, până când află că fratele lui a murit în locul lui, și urmare acestui fapt el devine grațiat și lăsat liber. De îndată ce el află aceasta, inima lui va fi imediat umplută de durere mare, dar această durere ar fi o cu totul altă durere decât aceea pe care el a simțit-o până acum. *Înainte* întristarea lui a fost provocată de sentimentul mărimii crimei sale împotriva unui domnitor bun, drept și milos și pe baza consecințelor care el le-a adus asupra lui însuși. *Acum* el se acuză, că a provocat moartea fratelui său și este vinovat de sângele fratelui său (vezi Psalmul 51). În afară de aceasta inima lui se consumă printr-un sentiment copleșitor al dragostei fratelui său cu spirit de sacrificiu pentru el.

Diferența între suferințele loțiitorului, în timp ce el este în închisoare, și durerea lăuntrică și chinurile la gândul anticipat la moartea îngrozitoare, de care va avea parte, pe de o parte, și moartea însăși, pe de altă parte, este foarte clară și precisă.

Ultima – moartea – era *suplinitoare*; nevinovatul suferea *în locul* vinovatului sau *pentru* vinovat. Și deoarece pedeapsa, care trebuia dată pentru crimă, a fost executată și purtată de loțiitor și domnitorul a acceptat moartea loțiitorului în locul morții vinovatului, crima făptașului a fost *ispășită*, și el este eliberat de la condamnare. Niciodată el nu va mai gusta moartea, pe care el a meritat-o de fapt, și nici durerile reale și suferința acestei morți.

Dimpotrivă, suferințele în închisoare, care trebuiau să aibă loc ca măsuri guvernamentale de disciplinare sau ca pedeapsă spre *corectare* și nu spre *condamnare*, nu erau suplinitoare, și de aceea fratele vinovat este supus în continuare acestor suferințe, chiar dacă loțiitorul lui va muri, până s-a ajuns la scopul final al pedepsei, și anume, judecarea de sine, mărturisirea și pedeapsa.

„În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat”

Anularea sau ispășirea – dacă vrem să folosim această expresie la ilustrarea anterioară în înțelesul ei juridic și obișnuit – înseamnă *să plătești*, respectiv *să suporti pedeapsa întreagă, pe care legea o cere pentru crimă*. Astfel, așa se spune despre un criminal executat: „El și-a ispășit crima în spânzurătoare”. Nimic altceva mai puțin decât aceasta ispășește contravenția. Și acolo unde a avut loc o crimă, pe care stă pedeapsa cu moartea, această contravenție va fi ispășită numai prin suferirea acestei pedepse sau cu alte cuvinte: nimic altceva nu satisface cerințele drepte ale legii. Nimic din ce îndură un criminal aflat sub pedeapsa cu moartea în timpul vieții sale – fie că este vorba de disciplinarea în închisoare, de durerea lăuntrică a unei conștiințe încărcate sau simțământul anticipat al groazei care îl așteaptă prin execuția amenințătoare -, nu este ispășitor în vreun fel, căci prin aceasta pedeapsa cu moartea nu este plătită.

Același principiu se aplică – spus cu toată reverența - la marea lucrare de ispășire, care a fost înfăptuită de Domnul nostru Isus Hristos. Nici o suferință și nici o durere, de orice natură, pe care El le-a îndurat în timpul vieții Lui sfinte, binecuvântate și desăvârșite pe pământ, nu puteau să *ispășească* în vreun fel. Să afirmi contrariul, aceasta ar însemna tăgăduirea explicației foarte clară a Scripturii, că „sângele ... face ispășire pentru suflet” (Leviticul 17.11) și că „fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9.22).

Aplicarea ilustrației de mai sus la suferințele Domnului nostru în legătură cu rămășița iudaică devine clară, dacă studiem următoarele locuri din Scriptură:

Isaia 63.9

Citatul, care servește ca titlu la articolul acesta („În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat”) este din Isaia 63.9. Dacă Duhul lui Hristos a explicat prin profet, că El a fost strâmtorat în *toate* strâmtorările lor, cine vrea atunci să spună că sunt unele necazuri ale rămășiței, de care Hristos nu a avut parte?

Isaia 50.4-6

În Isaia 50.4-6 auzim pe Hristos, cum spune prin profet despre Sine Însuși: „Domnul Dumnezeu Mi-a dat limba unui ucenic, ca să știu cum să ajut cu un cuvânt pe cel obosit. El Îmi trezește dimineață după dimineață, Îmi trezește urechea, ca să ascult ca un ucenic.” Expresia „ca un ucenic” stă în textul original la plural (*limmudim*, de la rădăcina *lamed* = „a învăța”) și este tradus în Isaia 8.16 cu „ucenici” și în Isaia 54.13 cu „cei care sunt învățați”. Și acesta este înțelesul adevărat al cuvântului, adică „elev” sau „ucenic”. Domnul Isus este arătat aici ca un copil, care în fiecare dimineață primește o lecție de la Tatăl Lui, pentru ca El să știe să ajute cu un cuvânt pe cel obosit.

În versetul următor citim: „Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea.” Înțelesul acestei exprimări îl putem învăța din Iov 33.16: „El *deschide* urechea oamenilor și le pecetluiește *învățătura*”, și în Iov 36.10: „Și *le deschide urechea spre disciplină*.” Cuvântul „învățătură” din citatul anterior și cuvântul „disciplină” din citatul acesta este același cuvânt care în Isaia

„În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat”

53.5 este tradus cu „pedeapsă”, și anume *musor*. Înțelesul acestui cuvânt este conform lui Gesenius în lexiconul lui ebraic (Tregelles Edition): „1. Mustrarea copiilor de către părinții lor, a popoarelor de către împărații lor, a oamenilor de către Dumnezeu; 2. Avertisment, disciplinare, în mod deosebit ce primesc copiii de la părinții lor și oamenii de la Dumnezeu.”

Dar ca să continuăm cu Isaia 50.5,6: „Și nu M-am împotrivit, nu M-am dat înapoi. Mi-am dat spatele celor care Mă băteau și obrajii celor care-Mi smulgeau barba. Nu Mi-am ascuns fața de batjocură și de scuipare.” Deci, față de cine Hristos nu a fost împotrivor? Desigur, față de Domnul Dumnezeu, față de Tatăl. Și de la ce nu S-a dat înapoi? Răspunsul este dat în versetul 6.

Deci aceasta era ceea ce pentru care Domnul Dumnezeu, Tatăl, I-a deschis urechea în versetul 5, ceea ce avem în versetul 6, și anume corectura sau pedeapsa sau disciplinarea. [Remarca traducătorului: Nu că Domnul ar fi avut nevoie de mustrare sau de disciplinare sau de pedeapsă. Însă El S-a pus sub aceste suferințe, așa cum în analogia de mai sus locuitorul a fost de bună voie gata ca înainte de moarte să meargă în închisoare, ca acolo să aibă parte de toate suferințele închisorii, pe care fratele lui trebuia să le îndure.] Și în tratamentul, de care Domnul a avut parte prin mâna oamenilor (Matei 26.67; 27.26-31; Luca 22.63-65; 23.1-24,32-39; Ioan 18.22-24,28-40; 19.1-17), Îl vedem în ascultare față de învățătura Tatălui, supunându-Se smerit pedepsei sub care L-a adus Tatăl – cu toate că oamenii erau instrumentele care au exercitat aceasta. Și astfel El a dovedit înaintea lumii nu numai în moartea Sa pe cruce, ci și în aceste suferințe premergătoare, că „El a iubit pe Tatăl” și „a făcut cum I-a poruncit Tatăl” (Ioan 14.31).

Evrei 5.8 poate fi văzut ca un comentariu al Duhului Sfânt la Isaia 50.4-6: „Deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit.” Deci dacă Domnul nostru în scena finală a vieții Lui binecuvântate a îndurat suferințele și batjocurile, pe care oamenii păcătoși le-au adus asupra Lui, nu le-a primit El ca venind din mâna Tatălui și numai instrumental ca venind din mâna oamenilor? Dacă se citește spiritual Psalmul 69.26 în lumina din Isaia 50, mai poate fi vreo îndoială cu privire la expresia: „Îl persecută pe Cel pe care L-ai lovit Tu”? Locul acesta poate fi aplicat numai la suferințele Domnului nostru, care sunt relatate în evangheliile în locurile citate. Și suferințele acestea nu erau ispășitoare! Sau are cineva o cătuși de mică greutate să înțeleagă sensul și aplicarea expresiei „a lovi” din Psalmul acesta?

Psalmul 69 se referă foarte clar la suferințele lui Hristos venite din mâna *omului*, nu numai la cruce, ci și înainte, și de aceea la suferințe care nu erau ispășitoare. Versetele din Psalmul 69.22-28) dovedesc concludent că urmarea acestor suferințe este *judicata* și nu este *har*. [Remarca traducătorului: o altă dovadă pentru aceasta este că rugăciunea Domnului este „la timpul potrivit” (Psalmul 69.13), nu însă când El era părăsit.]

Psalmul 102

Psalmul 102 conține exprimările lui Hristos din timpul luptei cu moartea în Ghetsimani și trebuie citit în legătură cu Matei 26.36-46; Marcu 14.32-42; Luca 22.39-46 și Evrei 5.7. Furia

„În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat”

și mânia, despre care este vorba în Psalmul 102.10, au literalmente și în primul rând a face cu furia și mânia lui Dumnezeu, care din punct de vedere al guvernării erau asupra poporului Israel, și care încă mai sunt. Suferințele Domnului nostru în Ghetsimani erau în primul rând consecința acestora, și într-un anumit sens – cu toate că desigur într-un mod nespun mai slab – rămășița va trebui să aibă parte de aceste consecințe în timpul necazului cel mare (Daniel 12.1; Matei 24.21). Aceste consecințe sunt între altele exercitarea deplină a autorității lui satan împotriva lor și prigoana îngrozitoare din partea oamenilor, așa cum găsim prezentată clar aceasta în Apocalipsa 12.13. Deci în Grădina Ghetsimani și în scena finală a vieții Sale Domnul nostru a avut parte de urmările mâniei de drept a lui Dumnezeu asupra poporului Israel, pentru ca El, în împlinirea cuvântului din Isaia 63.9, să fie strâmtorat în toate strâmtorările lor, și aceasta cu scopul că El va fi capabil să simtă împreună cu rămășița, când ea va trece prin necazul cel mare, care în Ieremia 30.7 este numit „timp de necaz pentru Iacov”.

Exercitarea *efectivă* a furiei și mâniei lui Dumnezeu împotriva poporului a fost îndurată de Domnul nostru din mâna Domnului Dumnezeu, a Tatălui, și în mod consecvent El a îndurat aceasta *în mod suplinitor și ispășitor* pentru popor. De aceea rămășița nu numai că niciodată nu va gusta nici măcar un strop din furia lui Dumnezeu, ci ei vor fi aduși prin îndurarea Sa suverană și harul Său în toate binecuvântările noului legământ, spirituale și pământești, deoarece la cruce a avut loc ispășirea.

Sper ca explicarea acestui verset din psalm (Psalmul 102.10) nu va crea greutate pentru acela care are în vedere, că Domnul a suferit permanent sub *urmările* păcatului – de la prima respirație în ieslea din Betleem și până în momentul când El pe cruce plecându-Și capul a strigat: „S-a sfârșit!” Să ne imaginăm pentru un moment, că suntem închiși pentru o săptămână sau pentru o zi într-o cameră mortuară, atunci vom avea o imagine, chiar dacă este numai foarte, foarte slabă, despre ceea ce Domnul nostru în toată desăvârșirea Sa morală ca Om a trebuit să sufere, în timp ce El treizeci și trei de ani a mers pe pământul acesta în atmosfera stricată a lumii acesteia încărcată cu păcat, sub suspinele creației și a spectacolului interminabil al suferinței și durerilor omenești. În acestea precum și în alte feluri diferite, El a suferit sub *urmările* păcatului omului – fără deosebire, dacă este iudeu sau păgân. În Ghetsimani El nu a suferit exclusiv, dar în mod deosebit din cauza *urmărilor* păcatelor poporului Israel, pentru care El a murit într-un mod cu totul deosebit. Însă El a murit nu numai pentru această națiune, ci și pentru ca să adune într-unul pe copiii împrăștiați ai lui Dumnezeu (Ioan 11.49-52).

Psalmul 22

Psalmul 22 se referă exclusiv la suferințele Domnului nostru pe cruce, atât la suferințele pe care El le-a îndurat din mâna Tatălui, când „Domnului I-a plăcut să-L zdrobească”, atunci când „L-a lăsat să sufere”, „Și-a adus sufletul Său o jertfă pentru vină”, cât și la suferințele venite din mâna oamenilor.

„În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat”

Isaia 53.5

Expresia „pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui” din Isaia 53.5 include fără îndoială suferințele ispășitoare ale Domnului nostru pe cruce, unde El – prin aceea că a murit pentru poporul Israel – a suferit mânia lui Dumnezeu din cauza păcatului în general, cât și mânia lui Dumnezeu ca urmare a guvernării Lui peste popor, deoarece poporul stătea sub blestemul unei legi încălcate. Dar cu toate acestea expresia nu exclude suferințele lui Hristos care nu au fost pentru ispășire pentru rămășiță, la care m-am referit deja. Ei vor trece prin aceste suferințe în timpul necazului cel mare.

Matei 3.13-17

Există o acțiune în viața Domnului nostru, care – dacă se înțelege sensul ei adevărat – este cheia pentru întreaga temă a suferințelor Sale în legătură cu rămășița iudaică: aceea, că El *S-a lăsat botezat cu botezul lui Ioan*. Motivul, pe care Domnul îl dă pentru aceasta – „așa se cuvine, să împlinim toată dreptatea” (Matei 3.15) – arată că prin această acțiune Hristos a ocupat public poziția rămășiței și S-a identificat cu această rămășiță, ca stând sub acțiunea de guvernare legitimă a lui Dumnezeu. Dacă s-a înțeles această poziție, pe care Hristos a luat-o aici, o expresie ca cea din Psalmul 69.5 – „Dumnezeule, Tu cunoști nebunia mea, și greșelile mele nu-Ți sunt ascunse” – va fi clară și înțeleasă. Aceasta este valabil și pentru multe alte exprimări asemănătoare din Psalmi, care sunt aplicabile atât la Hristos cât și la rămășiță. Desigur o astfel de exprimare nu este folosită personal de Domnul, sau ar fi aplicabilă personal la El, ci este aplicabilă la El numai în legătură cu rămășița aflată sub guvernarea legitimă a Domnului Dumnezeu, a Dumnezeului lui Israel.

Dacă aceste pasaje diferite din Scriptură, pe care le-am studiat, le-am aplicat la Domnul Isus Hristos în relația Lui cu rămășița aleasă a lui Israel, totuși aceasta nicidecum nu înseamnă că aplicarea acestor pasaje s-ar limita la aceasta. Dimpotrivă, este așa, că aplicarea lor deplină în duh la Hristos și la toți ai Săi (alături de iudei) nu numai că este permisă, ci chiar poate fi. O astfel de aplicare a acestor pasaje din Scriptură nu am făcut-o, numai pentru faptul că ea nu este subiectul studiului.

Rezumat

Întreaga temă poate fi rezumată în aceste puține cuvinte:

- Domnul nostru a suferit în *viața Sa* sub *urmările păcatului*, din pricina *compasiunii*.
- El a suferit *la cruce* sub *judicata asupra păcatului*, din pricina *ispășirii*.

Remarcă

Acțiunile Domnului cu Israel conform căilor de guvernare vor avea loc în ultimele zile cu el *ca națiune*, dar și rămășița iudaică aleasă le va simți, căci ea este parte a națiunii. Este exact așa ca și cum lui Dumnezeu I-ar fi plăcut să pedepsească Anglia ca întreg cu judecățile Sale,

„În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat”

să trimită ciumă, foamete sau război din cauza păcatelor noastre ca națiune, dar atunci poporul Domnului din țara aceasta ar simți urmările judecății, deoarece ei înșiși sunt o parte a acestei națiuni. Pentru ei, credincioșii, această pedeapsă va fi însă fără îndoială spre folosul lor (Evrei 12.5-11). Deci când noi vorbim despre suferințele sfinților aflați sub acele judecăți, putem spune ori că ei suferă sub căile de guvernare ale Domnului *cu ei*, sau spunem, că ei suferă sub căile de guvernare ale Lui *cu națiunea*, și aceasta nu s-ar contrazice.

În ceea ce privește pedeapsa care va veni împotriva poporului Israel în ziua furiei și mâniei Domnului, scopul și țelul final al Domnului este în totalitate diferit: o dată cu privire la partea necredincioasă a poporului și o dată cu privire la rămășiță. Pentru *rămășiță* este o judecată *spre corectare, spre restabilire și spre binecuvântare* (vezi Deuteronomul 8.5,6). Pentru partea necredincioasă este o judecată *spre condamnare și spre pierzare*.

Pe scurt vreau să remarc, că partea necredincioasă a iudeilor este deseori diferențiată în Psalmi și în profeți de rămășiță cu titlul „cei păcătoși”, „cei răi” și „cei mândri”, în timp ce despre rămășiță se vorbește mereu ca „cel sărac”, „cel smerit” și „cel strâmtorat” (vezi de exemplu Țefania 3.12,13).

Aceia care doresc să primească mai multă lumină despre această temă, ar trebui să studieze cu rugăciune următoarele capitole din Biblie, care sunt numai o mică alegere din multele pasaje: Exodul 34 (unde Domnul este revelat în versetele 6 și 7 în caracterul Său și căile Sale de *guvernare* față de Israel după încălcarea legământului de pe Sinai), și Leviticul 26 și Deuteronomul 28. (În ambele este revelat marele *principiu* al guvernării lui Dumnezeu – și anume dreptatea și ca rezultat inevitabil *binecuvântarea ascultării și pedepsirea neascultării* - și prin aceasta este arătată diferența între bine și rău.) La fel Deuteronomul 29-30; 31.25-29; Psalmul 118; Isaia 26-27; 59-60; 63-66; Ieremia 30-31; Plângerile lui Ieremia 3; Ezechiel 20; 37; Daniel 9.20-27; 11.36-45; 12; Osea 14; Zaharia 11-14; Matei 24; Romani 11; Apocalipsa 12.

Este important să se știe cum gândește Domnul despre aceasta, ce ar trebui să știm noi ca credincioși din veacul timpului de har despre căile Domnului din trecut și din viitor cu vechiul Său popor. Aceasta ne-o arată apostolul Pavel prin Duhul Sfânt deosebit de clar în 1 Corinteni 10.1-12, unde el vorbește despre istoria lui Israel, și în Romani 11.25, unde el descrie țelurile Domnului cu ei după aceea – și anume îndurare și har. În ambele cazuri el spune: „Nu vreau, fraților, să fiți neștiutori.” Prezentarea măreață a înțelepciunii lui Dumnezeu în felul în care El realizează țelurile Lui de binecuvântare pentru Israel produce o așa admirație la apostol, că la sfârșitul acestui capitol el rostește această doxologie măreață – unul din pasajele cele mai minunate din toată Biblia.

Titlul original: „A Few Words on the Sufferings of Christ“, apărut inițial în anul 1867 la Morrish, Tradus din *Precious Truth revived and defended through J.N. Darby*, (capitolul 10.4), Present Truth Publishers, vol. 3, pag. 19–24.